

til en let overfluelig Helhed. Da Geheimearkivets og Kongerigets Arkivs nuværende Lokaler, der støde op til hinanden, med meget ringe Beføstning kunne bringes i Forbindelse med hinanden og Pladsen paa begge Steder ikke formenes at vanskeliggøre en saadan Omflytning af de ansøtte Arkivsager, skjønnes der heller ikke fra denne Side at være nogen Hindring tilstede for Planens øjeblikkelige Gjennemførelse.

Fra de tre førnævnte Ministerier, der i 1871 nærrede Betæneligheder ved, at deres Arkiver indbroges under et forenet Arkiv, har man indhentet Erklæring om, hvorvidt de fremdeles maatte være de samme Betæneligheder, saafremt Arkivvæsenet omorganiseredes efter den nys beskrevne Plan, eller dog maatte være villige til efterhaanden at aflevere Arkivsager til det forenede Arkiv udover den for Afleveringen hidtil fastholdte Tidsgrense.

Marineministeriet har i sin Erklæring ytret, at ligesom den af samme i sin Tid udtalte Betænelighed mod den da paatænkte Omordning af Arkivvæsenet hovedsagelig ifkun var begrundet paa et almindeligt Hensyn til den større Vidtløselighed, som en saadan Omordning kunde befrygtes at ville medføre for Ministeriets egen Benyttelse af dets gamle Arkivsager, og da det ikke paa Grund af særlige Forhold for Marinen anses nødvendigt at afvige fra, hvad der i den omhandlede Henseende forøvrigt i Almindelighed findes hensigtsmæssigt, kan samme efter den nu fremkomne foreløbige Plan for Arkivvæsenets Ordning ikke finde tilstrækkelig Grund til at modsætte sig, at Marineministeriets Arkiv inddrages i det tilføjede fælles Arkiv, idet samme erkjender de Fordele, som en saadan Ordning kunde medføre for en systematisk og hensigtsmæssig Behandling af det hele Arkivvæsen. Det er dog herved forudsat, at Ministeriet vil have det i sin Magt at tilbageholde sine Arkivalier fra et saadant Tidspunkt, som for den løbende Administration anses for hensigtsmæssigt, og har det herom forbeholdt sig til sin Tid at fremkomme med en nærmere Udtalelse.

Krigsministeriet har ligeledes erklæret sig rede til at vise enhver Smøbekommen til Gjennemførelse af Arkivreformens, som lader sig forene med de Interesser, bemeldte Ministerium har at varetage. Men i saa Henseende har det troet at burde gjøre opmærksom paa, at en Aflevering af sammes Arkivalier til det forenede Arkiv saa langt ned i Tiden, at kun de allernyeste og saa at sige daglig nødvendige Sager skulde undtages derfra, vilde have til Følge, at de Kras, som Administrationen har paa en hurtig og nøjagtig Betjening, ikke vilde kunne ske Fyldest i det Omfang, som det for Krigsministerier er en uafviselig Nødvendighed at søge opretholdt. Dets Arkiv er tillige af en særegen Beskaffenhed, der ikke tilsteder derpaa at anlægge samme Maalestok som paa de civile Ministeriers i Almindelighed, og indeholder foruden de fra Ministeriets Kontorer afleverede Sager en stor Mængde

fra ældre og yngre Hærsafdelinger hidrørende Arkiver, der udgjøre over Halvdelen af den nuværende Samling og ikke vilde kunne udskilles derfra, uden at den led et for den historiske Bearbejdelse føleligt Tab. Heri turde, efter Krigsministeriets Formening, ligge en Opfordring til ved Organisation af det paatænkte fælles Arkiv at tage under Overveielse, om det ikke vilde være hensigtsmæssigt at bevare Krigsministeriets Arkivsager under Et som en særlig Afdeling af det samlede Arkiv, ligesom Krigsministeriet til den Tid har forbeholdt sig en nærmere Bestemmelse, om ikke det under Generalstaben i sin Tid oprettede „Krigsføringsdepot“, der indeholder et fra forskjellige Sider i Aarenes Løb indsamlet, til Belysning af vore Krigsforhold i det Hele værdifuldt Materiale, bør forblive under Krigsbefyrelsen. Den organiske Forbindelse, som bestaar imellem den nuværende og de tidligere gjældende Hærorordninger, af hvilke allerede den næstsidste strækker sig tilbage til Aaret 1842, medfører, at der ved den daglige Administration af Hærens Anliggender jævnlig haves Brug for Sager, der ligge forholdsvis langt tilbage i Tiden, og at der som Følge heraf ikke alene maa haves Sikkerhed for, at bemeldte Sager til enhver Tid haves ved Haanden, men ogsaa at Arkivet idetmindste for den Dels Vedkommende, som saaledes finder hyppigst Anvendelse ved Administrationen, forvaltes med den fornødne Sagkundskab. Lages dertil i Betragtning, at den omhandlede Hætte Sager indeholder en ikke ubetydelig Del fortrolige Aktstykker, der berøre nulevende eller nylig afdøde Personers Slagtinge, og over hvis Benyttelse det ligger i Sagens Natur, at Krigsministeriet maa forbeholde sig en ubeluttende Kontrol, forventer Krigsministeriet, at det vil erkjendes, at de Betæneligheder, som det maatte være ved i et Omfang, som der er Tale om, at lade dets Arkiver overgaa til en udenfor dets Omraade hørende Myndighed, ikke saane Grund. Overfor Spørgsmaalet om en successiv Aflevering af Arkivsager udover den for Afleveringen til Geheimearkivet hidtil fastholdte Tidsgrense har Krigsministeriet erklæret sig villigt til, saafremt Planen om et fælles Arkiv skulde blive til Virkelighed, at aflevere Ministeriets ældre Arkivsager efter 1802 til samme, efterhaanden som det maatte skjønnes forsvareligt lige overfor andre berettigede Hensyn at udstille et passende Afsnit af det tilbageholdte Arkiv fra den øvrige Samling, og det vilde saaledes til en Begyndelse have kunnet give sit Minde til, at Afleveringen allerede nu skødes nogle Decennier frem i Aarhundredet, naar der ikke netop iaar under Generalstabens Ledelse var paabegyndt en Bearbejdelse af Krigsarkiverne fra Aarhundredets Begyndelse, hvorved Udgangen for Offentligheden til den dertil indholdte historiske Stofmasse vil blive betydelig lettet, og det maatte befrygtes, at de nu i god Gang